

Familia Ghindă trăia într-o căsuță luminoasă, sus, în vârful unui stejar. Atât de sus, încât uneori putea dura chiar și o oră să urci toate treptele care duceau la ea.

Rar era liniște și pace în copacul lor, căci Ghindoc și Sâmburel, băieții-ghindă, erau mereu puși pe șotii.

Toamna se lăsase pe nesimțite peste pădure. Într-o bună zi, Ghindoc și Sâmburel s-au dus să adune ghinde. Domnul Ghindă era plecat cu treburi, iar copiii îi promiseseră mamei să o ajute cu proviziile pentru iarnă. Și, cum hoinăreau ei așa prin pădure, deodată s-a stârnit un vânt puternic și a început să scuture nemilos copacii. Frunze roșii, aurii și brune pluteau peste tot în văzduh, ca niște avioane de hârtie.

— Ura, zburăm! a strigat Sâmburel, aruncându-se pe brânci pe o frunză uriașă. Haide, Ghindocule!

Ghindoc a sărit și el repede pe frunză și au pornit în zbor, ținându-se bine. Dar vântul a ridicat iute frunza mult deasupra copacilor, învârtind-o și răsucind-o amețitor în aer. Zburau repede, tot mai repede, peste grădini și pajiști, până când băieții-ghindă nu-și mai doreau decât să se oprească odată!

Într-un târziu, vântul s-a plictisit să se mai joace cu frunza și copiii au aterizat – buf! – într-un brad plin cu spiriduși. Era chiar ziua de spălat rufe și patru mătuși-spiriduș trebăluiau de zor.

